

ския езикъ, че въ много и много случаи, дѣто Сърбитѣ иматъ *ч* (ћ), Македонцитѣ и Българитѣ въ Княжеството иматъ *к*, *т*, *шт*, тогава излиза противното, т. е. че макед. наречие е сродно съ българския езикъ.

2. Писателятъ казва, че сърбскитѣ гласове *ћ* и *џ* се намиратъ у Македонцитѣ, а у Българитѣ (въ Княжеството) никакъ не.

Гласътъ *ћ* произхожда отъ *жд* или отъ *жд* и отъ *г* и *д*, умечени съ *й* (*г+й*, *д+й*).

Сърбския гласъ *џ* не е нищо друго, а *дж* т. е. *д+ж*, изговорени наедно или слѣто. Разликата между *џ* и *ћ* е толковъ ничтожна, щото, ако гласътъ *џ* изговоримъ малко по мекко, чува се като сѣщо *ћ*, затова Хърватитѣ и не употрѣбаватъ отдѣлна буква за *џ* (*дж*), а буквата *ћ* (т. е. *дј*, *дј=ћ*).

Българския езикъ е най близу до старобългарския, т. е. старославянския езикъ, та между друго въ него се е запазило и употрѣблението на старобългарското *жд*, относително *жд*; обратно въ сърбския езикъ се е изгубила всѣка дия отъ *жд*, а *дж* пишѣтъ съ отдѣлна буква *џ* само въ думитѣ отъ чуждо потекло, иначе и *дж* у тѣхъ е станѣло *ћ*.

а) Дѣто въ сърбския езикъ е *ћ*, тамъ въ българския езикъ е *жд* (грађанин—гражданинъ међа—межда, виђам—виждамъ и пр.) или *дж* (Мађар—Маджар). Казахме, че *ћ* е станѣло отъ *дж*. Изговорътъ на *дж* въ Българския езикъ бива по-твърдъ и по мекъ. Когато е по твърдъ, съотвѣтствува на сърбското *џ*, а когато е по мекъ—на *ћ*. Въ македонското сѣверно, сѣверо-западно и источно наречие изговорътъ на *дж* е винаги мекъ, значи отговаря на сърбското *ћ*.

Но Македонцитѣ нѣматъ меккия гласъ *дж* (*ћ*) наврѣдъ, т. е. въ всичкитѣ думи, въ които има тоя гласъ въ сърбския езикъ.